Tilbage i Danmark

I Helsingborg oplyser Kim, at vi skal tage færgen over NU.

„FREMME PÅ PLADSEN SKAL I STÅ VED ELIS VOGN"

Vi sejler hjem og glæder os over gensyn med Kronborg og Danmark.

Ved ankomst til cirkuspladsen i Helsingør er regnskabschefen allerede ankommet med sin vogn. Da han ser, hvor vi parkerer, åbner han døren og skælder ud. Han mener absolut ikke, at vi er steget så meget i graderne, at vi kan bo i direktionsområdet.
Vi meddeler ham, at det er ordre fra Kim.

Vi har tidligere i sidste sæson stået på samme plads. Pludselig en aften midt under forestillingen fik vi besked om, at vi næste dag skal skulle følges med direktionen. Det gjorde vi så – og det foregår sådan.
Først kører billetvognen med 40 kilometer i timen. Så kommer Eli og Eva i Thunderbirden, herefter følger Nelly i Jaguaren, og så kommer vi. Det går i ganske langsomt og roligt tempo.

For os blev det et kæmpe miljøskift.

Her sker der jo ikke noget, udover publikum der står i kø efter billetter, og Eli der henter dagens kassebeholdning.
Efter nogle dage bliver det for kedeligt, og vi anmoder om at komme tilbage til vores gamle status.
Vores gamle status var artistgruppen. Den kom vi ikke tilbage til. Vi blev sendt ned mellem alt, hvad der tænkes kunne af teltarbejdere og mandskabsvogne. Kilet ind så døren knap kunne åbnes. Her leves livet udenfor, så efter nogle dage rullede vi ned for at få en smule privatliv.
Men malerier blev fremstillet.
Vores nabovogn inspirerede os. Det var en gul trævogn som af og til stod og bevægede sig kraftigt. Hvad foregår dér lige der? Vi anede ikke at Benneweis havde egen skrædder med vaskemaskine. Bag et grønt forhæng kom han frem i lyset, når nålen skulle trådes.
Så denne gang bliver vi.

Viggo tilslutter strøm

I campingvognen nyder vi pølserne købt på cirkuspladsen i Malmø. Den blev to gange om ugen invaderet af dusinvis af polske biler, som med åben bagklap solgte alskens forskellige produkter fra fødevarer til krystalglas. Vi fik akkurat vores pølser, inden de smækkede i. Politiet var på vej.

En problematik med Cirkuskongens Hustru

Tilbage i Helsingør bliver der dog visse forviklinger ved at bo ved siden af Eva og Elis vogn.
Selvom der er et ledigt stik til strøm ved siden af dét, vi bruger. Insisterer Eva stædigt på, at de skal have det, de plejer og siger gentagne gange:

"DET ER VORES STIK"

og kigger op på den én meter højere Kunstner, som ikke gir' sig.

Ved afrejse fra Helsingør er sæsonen for det omrejsende cirkus slut. Direktionsvognene bliver kørt til Dronningmølle.
Nu har Eli og Eva omvendt kapret vores forlængerstik til el som forbinder vores vogn med cirkussystemet.

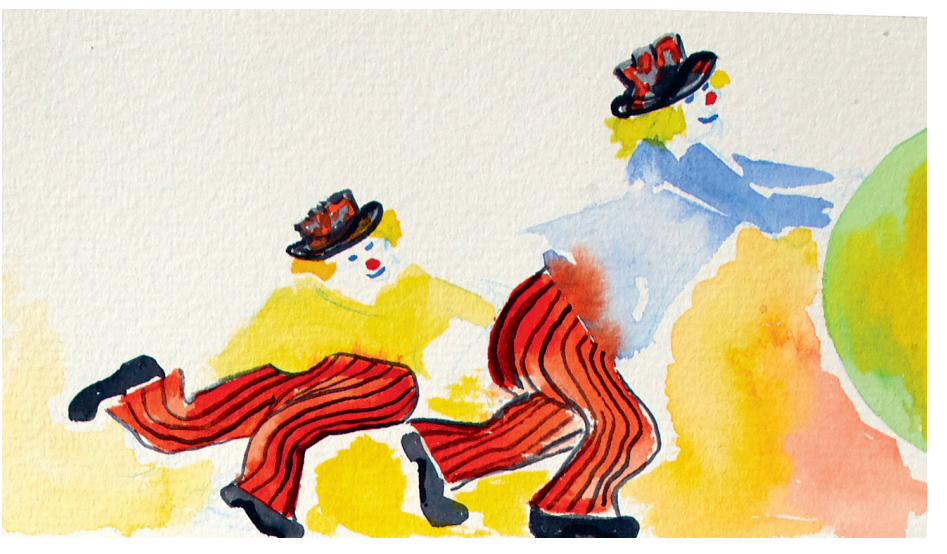

Cirkusbygningen i København

Sammen med øvrige artister kører vi fra Helsingør til campingpladsen Absalon i Rødovre.
Her bor alle artister bortset fra dem, der har dyrenumre. De bor i Cirkusbygningen, hvor der er stalde til både heste og elefanter.
Vi har aftalt med Sen Yang truppen at bo ved siden af dem. De er en gruppe på ni artister, en kok, en tolk og en kommissær. Gennem sæsonen har vi fået et tillidsfuldt forhold til hinanden.
Når vi træder ud i det våde efterårsgræs, hilser vi hver morgen:

„NI HAO" - „HEJ"

Kinesiske artister vælges ud til cirkusskolerne i en meget tidlig alder. Der har ikke været meget plads til at være barn, så det er rørende at se en voksen superartist sidde og lege med en fjernstyret legetøjs motorcykel. De yngste i gruppen er blot store børn, så vores tre drenge giver dem anledning til legitimt at lege. De er meget sociale og bygger drager, mangler de materiale til halen, så er det T-shirten af, og dragen flyver højt op.

Vi har god glæde af tolken, men vil også gerne selv forsøge. Vi køber en engelsk – kinesisk ordbog, og øver om aftenen efter forestillingen. Næste morgen prøver vi så:

„God morgen! Kan I have en god dag"

„Záoshang háo – Zhù ní yóu gé méiháo de yítián"

Det går helt galt, og de kigger uforstående – holder sig på maven af grin.

Det bliver til masser af tegninger af kineserne, som både udfører smukke numre i manegens savsmuld med jonglering med vandkrukker, og under sjappen med dramatisk akrobatik i luften.

Vi får besøg af den kinesiske ambassade

Vores Sen Yang venner har åbenbart fortalt om os, så en dag møder en delegation fra den kinesiske ambassade op på Absalon med invitation til Sen Yang Republikken, det gælder hele familien. Vi skal bo på artistskolen.

De giver os gaver, og vi takker for deres opmærksomhed.

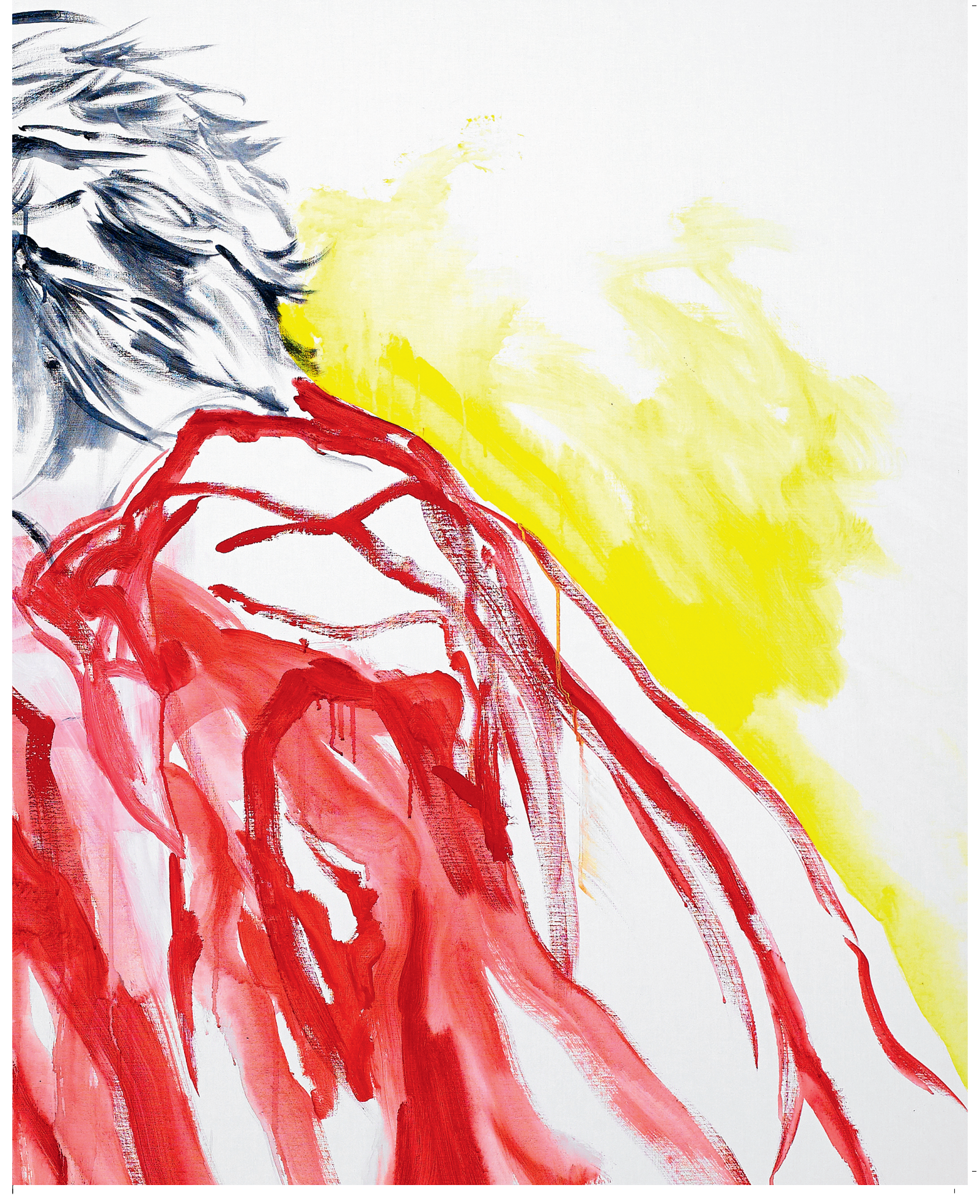

Sen Yang Akrobaternes dag går med styrketræning. De har ingen håndvægte, men fra kystbyer har de samlet store sten med huller og fæstnet dem på meter lange teltpløkker.
En laver hundredvis af armbøjninger – med en person ovenpå ryggen. Det er utroligt som disse kinesere finder kraften, styrken og præcisionen.
I manegen går én af artisterne ind med en kolossal stor keramikkrukke. Kaster den op mod sjappen og griber den på panden.
Vi har løftet den – den ér tung.

Så – er sagen afgjort

Vi leger lidt med tanken om at rejse til Kina. Men en dag afhentes pludselig den kvindelige tolk. Hendes mand har deltaget i demonstration på Den Himmelske Freds Plads.

Kina er et storslående gammelt kulturland og akrobatikken føres mere end 2000 år tilbage, men med en grum politisk historie.

Livet i en cirkusbygning

Det er markant anderledes end det omrejsende cirkus. Ikke stille op, skaffe strøm og vand, handle i en ny by, og hvordan er mon pladsen?
Vi får lov at arbejde i kantinen. Det, syntes vi, er flot.
Første dag indretter vi med lærred, papir og farver. Vi kommer på rundtur i bygningen, og ser alt det, man som publikum ikke ser.
Anden dag møder vi op til arbejdet, syntes SNIF! SNIF!! det lugter lidt, men hvad – elefantdomptørens kone kommer ind med tørrestativ og vasketøj.
Tredje dag kører vi veloplagte fra Absalon og ind til bygningen, med masser af billeder i hovedet, vi åbner til vores arbejdsplads.
Her møder os en ret stram lugt. Vi finder årsagen. Vi befinder os netop lige under elefantstalden.
Brokke os gør vi ikke. Vi åbner et par vinduer.

„SÅ GALT ER DET VEL HELLER IKKE!"

Vi lever vores liv i kantinen i ugerne, hvor cirkus er i København og mærker ikke mere lugten. Men det gør vores omgivelser til gengæld.
Midtvejs er vi til familiefødselsdag i Jylland og sejler over med færgen.
Vi undrer os over, at vi pludselig har hele cafeteriet for os selv. Vi stinker.

Banker på

Vi erfarer, at der er en lidt anden fordeling af opgaverne her i cirkusbygningen.
I pausen er der forskellige boder med salg af cirkussouvenir, plakater og kort.
Dét står Anjes - Millers kone for.
Vi har selv fået kort og plakater trykt det år og får lyst til at afprøve dem på et rigtigt cirkuspublikum. Så! Vi opsøger Eli i sin lille lejlighed i Bygningen.

Banker på –

„KOOM IND!"

Eli sidder med benene oppe på skrivebordet og grubler og ligner ikke én, som vil forstyrres.

Vi forelægger dog vores ærinde.

„DET KAN JO LYYYDE SOM EN UDMÆRKET IDE"

Helle tilbyder selv at tale med Anjes.

Efter en tid vinker han afværgende.

„DET MÅ VI VIST HELLERE KLARE GENNEM EGNE KANALER"

Interessen for vores initiativ er ret stor blandt de faste cirkusfolk og artisterne.
Kim spørger hver aften, om vi nu har solgt godt, underforstået om salget mon er større end ovre hos Anjes
Anjes råber med kraftfuld stemme med sin hollandske accent:

„ORIGINAL KLIPPEARK"

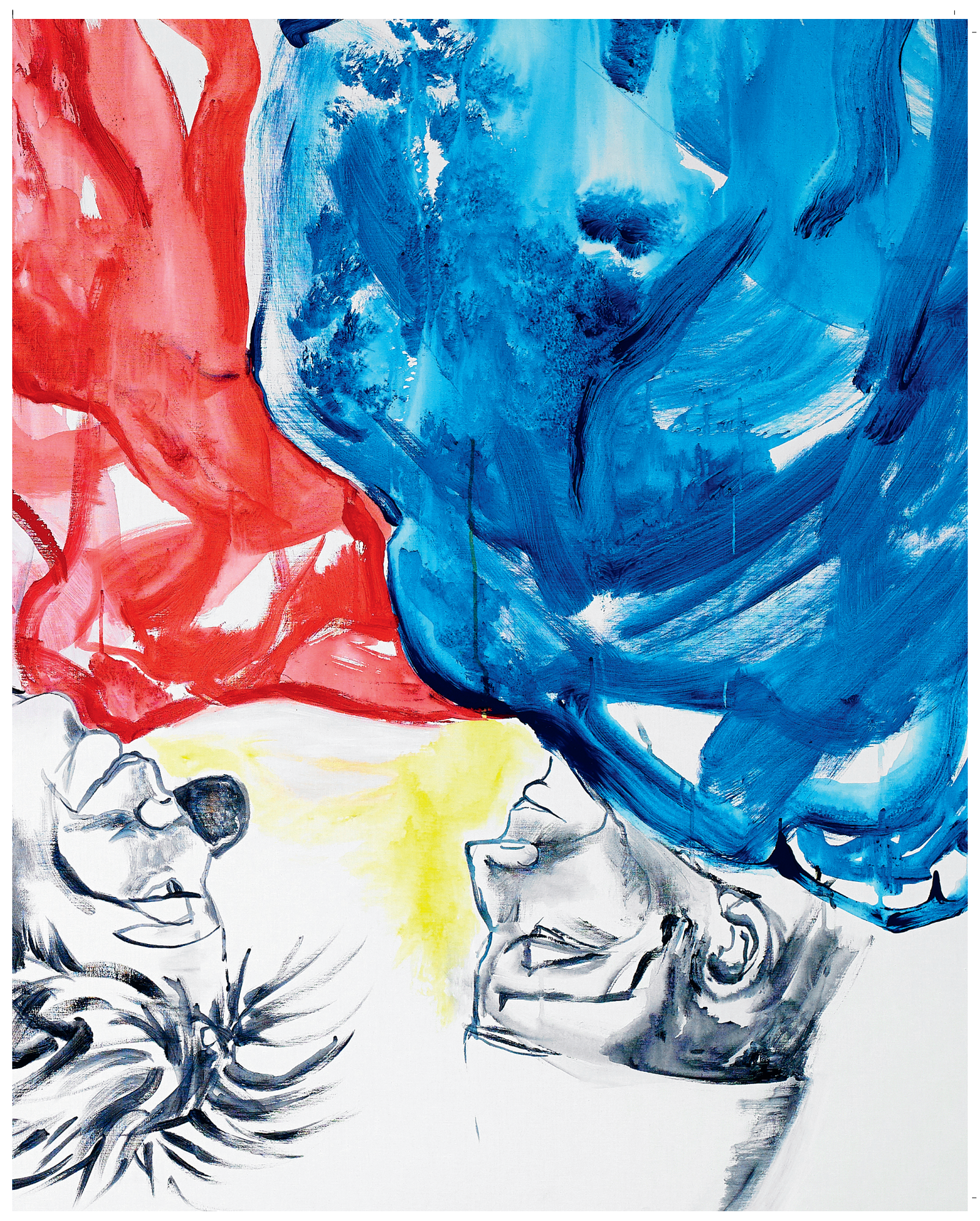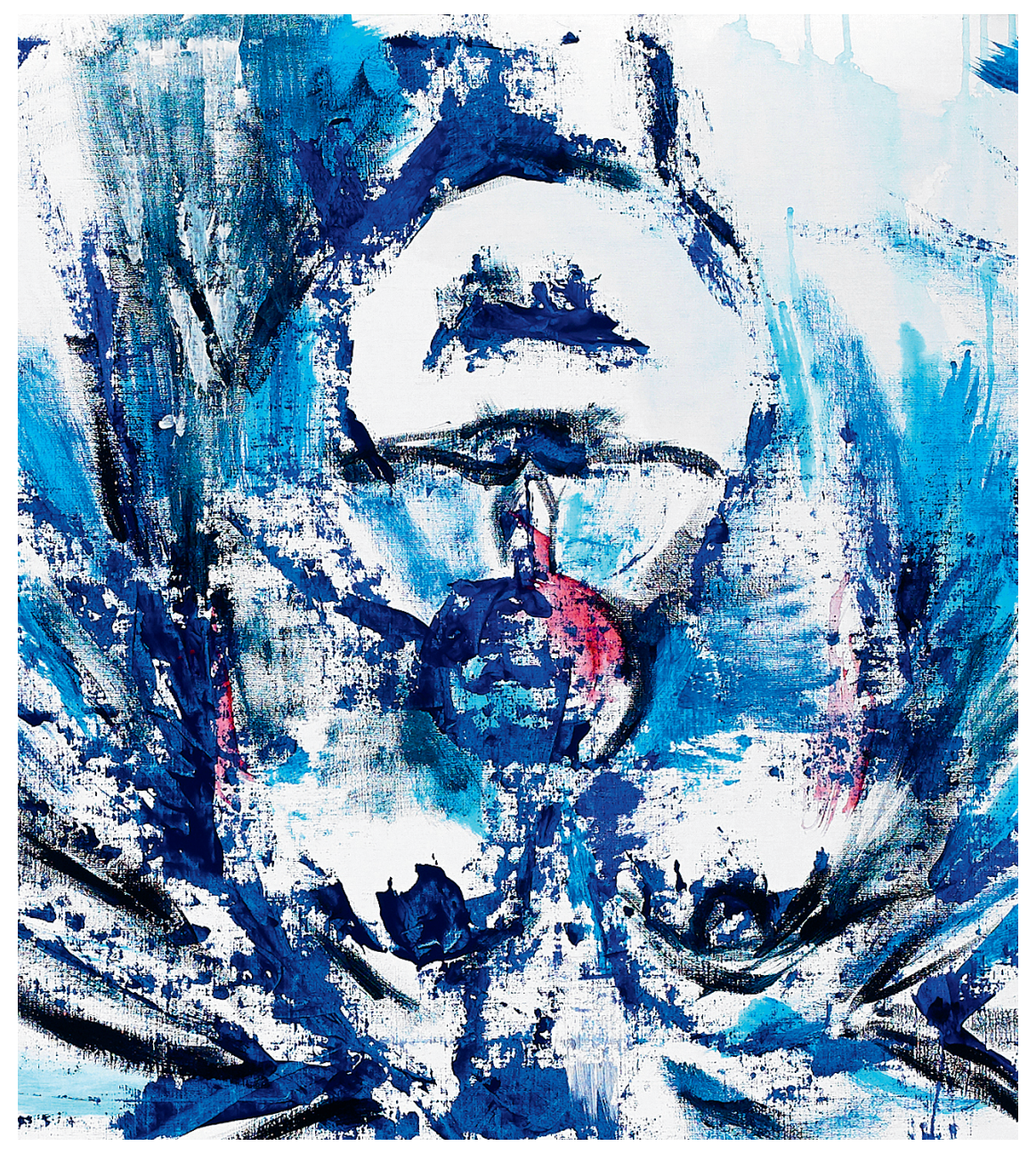Vores dugfriske kort med artister og klovner fra vores oplevelser i Cirkus Benneweis var svære at konkurrere med.